

Birds of
PARADISE

LUWTEN x B.O.X presenteren
Beginnings
ft. Laura Kampman,
la loye & Bregje Hofstede

17 maart 2023

@ Hertz, Tivolivredenburg
20:15

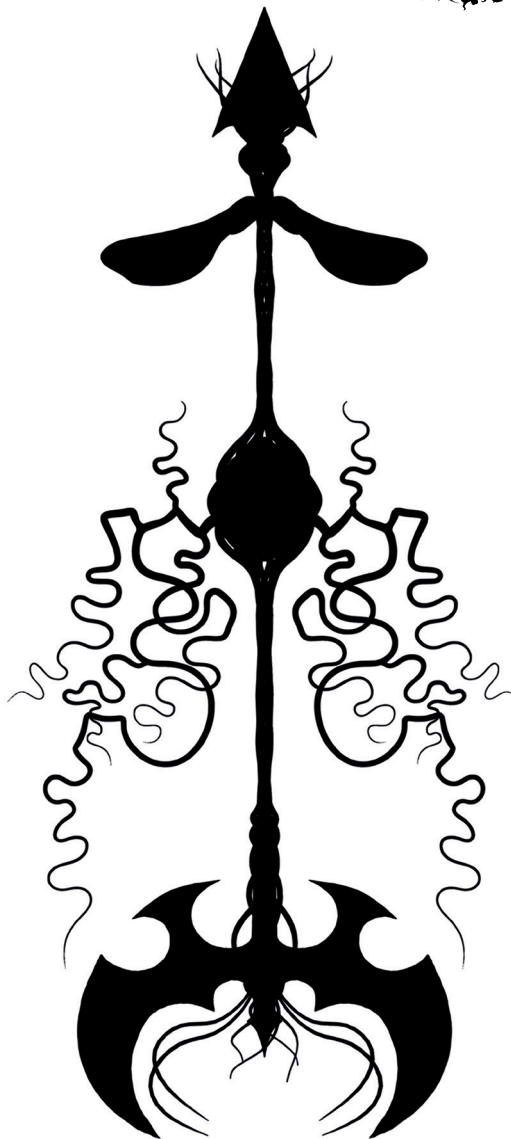
- I *Laura Kampman*
- II *La Loye*
- III *Bregje Hofstede*
- IV *Luwten x B.O.X*

Birds of
PARADISE

x

B

CLASSIC

TIVOLI
VREDEN
BURG

**NO
THING
IS
WITHOUT
AN
END.**

Een co-productie van
Birds of Paradise en B-Classic

birds-of-paradise.nl
Bezoek Luwten's Artist Room

Everybody is dying to begin again

Aan het begin

De eerste keer zag ik hem dansen. Een heel gewone jongen eigenlijk, met een T-shirt en een bril, maar het waren zijn handen die mijn aandacht trokken. Grote handen. Hij strekte en kromde zijn vingers, liet ze pulseren op de muziek. Zijn handen zwommen als kwallen door de nacht.

Ik nam hem mee naar mijn hotel. Ik nam in die tijd wel vaker iemand mee, ik was op drift na een lange relatie. Tegen de mensen die ik ontmoette zei ik dat ze vooral niet verliefd op me moesten worden, want daar had ik echt geen ruimte voor; en, als dat na een paar weken onweerstaanbaar was gebleken, zei ik: ik had je toch gewaarschuwd.

De volgende ochtend namen we verfrommeld afscheid op de stoep van mijn hotel. Pas op het station ontdekte ik dat ik mijn ID-kaart was vergeten.

Ik sprong in een tram die me terug zou brengen, en terwijl die door Amsterdam reed, belde ik alvast naar de balie om te vragen of ze iets hadden gevonden.

De man tegenover me luisterde mee. Hij droeg een oranje pet en een tasje van de Boni, en had kraters in zijn wangen.

Was je alleen in dat hotel? Vroeg hij, toen ik had opgehangen. Nee, zei ik, met een vriend. Waar is die dan? Als hij niet bij je is, is het geen vriend. Zeg eens, heb je stoute dingen gedaan, in dat hotel? Heb je je laten gebruiken?

Gaat je niks aan.

Of ben je soms nog maagd? Ze is nog maagd! Gilde hij door de tram.

Het was mei. Overal flakkerde het iepenzaad, en bedekte de grachten als een geel tapijt. We stopten op de Dam, de deuren gingen open, de wind blies een wolk van iepenzaadjes naar binnen.

In het hotel vond ik mijn ID-kaart op het nachtkastje. Voor ik weer vertrok, snoof ik nog even aan de lakens om me te herinneren hoe hij rook. Dat was het moment waarop ik wist: dit is een begin. En meteen ook: dit gaat pijn doen. Een begin draagt pas die naam als er een midden is, en een einde.

Een derde liefde, of een vierde, is anders dan de eerste, omdat het meer moeite kost om te geloven in voor altijd, of voor heel lang.

Hoe vaker je begint, hoe meer elk begin verliest wat haar verslavend maakt: de belofte van lange duur, van diepte, van eindeloos detail ontsproten uit wat nu nog bijna gewichtloos in de hand ligt. Elk volgende begin is méér een herhaling, elke nieuwtje is minder nieuw. Hoe vaker je begint, hoe meer het begin verliest wat haar kenmerkt.

De jongen met de dansende handen en ik verhuisden samen naar een dorpje in Frankrijk. Hij was een stadsjongen en nu stortte zich op de tuin, die nieuw voor hem was. In onze eerste winter stonden binnen de vensterbanken en de tafel al

vol met rij na rij kartonnen kiembakjes. Radijs, wortel, pompoen, tomaat, komkommer, salade, al zagen we het verschil niet toen ze opkwamen, want de startbladeren zijn bij elke kiem hetzelfde: twee groene ovaal. Pas daarna komt het verschil: daarna ontvouwen zich gekartelde of ronde, gladde of harige blaadjes, groot, klein, groen, paarsrood geaderd.

Na de laatste vorst zouden we alles uitzetten in onze tuin, die achter het huis tegen de heuvel omhoog liep.

Helemaal bovenaan was een zompige plek, waar ik op een februarimiddag een schop in de natte grond zette. Ik schepte een hap aarde op en het gat dat ik achterliet, stond meteen vol met water. Hoe meer ik schepte, hoe sneller het water uit de bodem opborrelde. Al snel stroomde het over mijn laarzen. Ik groef en ik vergat waarom, ik groef en ik vergat de tijd. Na een paar uur klaterde het water door de moestuin naar beneden en vormde een poel onder de appelboom. De hemel was goudvissenoranje. Ergens boven me in zong een lijster. Mijn overall spande om het kindje in mijn buik. Ik leunde op de schop, de kleuren en de klanken en het warme bonzen van mijn bloed leken onontwarbaar bij elkaar te horen, ze wovon een net dat me droeg. Ik zweefde. Een ogenblik dat duurde tot de gedachte: ik ga hier waarschijnlijk nooit meer zo gelukkig zijn als nu.

Met die gedachte begon het midden.

We zouden in Frankrijk blijven tot ik een boek af had, en die eerste maanden was dat het allermooiste boek dat je ooit hebt gelezen. In die eerste maanden was het nog het boek dat ik wilde schrijven, en niet het boek dat ik, met mijn eigenaardigheden en beperkingen, schrijven kán. Het is pas in de groei en de duur dat iets kenmerkend wordt. Eigen, interessant, en ook dan pas wordt het moeilijk.

Ik zit er middenin. Af en toe begin ik helemaal opnieuw, tenminste, dat denk ik, maar steeds meer blijkt ik mezelf gewoon te hebben meegenomen. Elk nieuw geopende document wortelt in eerder geschreven woorden. Met mijn nieuwe geliefde voer ik oude ruzies. Ik weet dat ik moet doorgaan op de ingeslagen weg. Dat ik in mijn schrijven de uiterste consequenties moet zoeken, de grootste eigenheid. Dat ik méér leer als ik bij iemand blijf niet tot aan, maar voorbij de taaie stukken.

Maar ik blijf gevoelig voor het begin. Ik kan in de herfst niet langs een kastanje lopen zonder hem op te rapen: een opgevouwen boom. De belofte van iets torenhoogs, om zo in je zak te stoppen. De mogelijkheden zonder het gewicht.

- Bregje Hofstede, 2023

X B . O . X

Tessa Douwstra alias *LUWTEN* vond haar weg naar het podium met onberispelijk gemaakte, ontroerende liedjes op het snijvlak van pop, indie, electronica en R&B en verliest, samen met haar band, nooit de drive te experimenteren. Vanavond spelen zij met het Belgische *Baroque Orchestration X (B.O.X)*, een hybride barokband die bruggen bouwt tussen genres en eerder samenwerkte met acts als *Efterklang*, *Shara Nova (My Brightest Diamond)* en *Spinvis*.

Bregje Hofstede

Schrijfster *Bregje Hofstede* schrijft ontwapenend en onomwonden over mens zijn en vond in haar leven al meerdere malen de moed om opnieuw te beginnen. Ze is correspondent nieuw feminisme de Correspondent en stond met haar roman *Drift* op de Libris shortlist.

Speciaal voor deze avond schreef zij een ode aan het begin.

LUWTEN

B.O.X Ensemble

Pieter Theuns (theorbe, barokgitaar)
Jon Birdsong (cornetto, trompet)
Lambert Colson (cornetto)
Bart Vroomen (baroktrombone)
Raphaël Collignon (kistorgel, klavecimbel)

LUWTEN

Tessa Douwstra (zang, gitaar)
Shana Bossmann (piano, synths, samples, zang)
Joost Wesseling (drums, percussie, samples, zang)
Ralf Pouw (bas, samples, zang)

Arrangementen

Pieter Theuns
Jon Birdsong
Tessa Douwstra
Charlotte Schoeters

Techniek

Sam Jones (geluid)
Dominik Boiy (geluid)
Cris Mollee (licht, visuals)

Laura Kampman

Fotografe en muzikante *Laura Kampman* transformeerde het vastleggen van momenten in foto's, naar het vastleggen ervan in geluidsopnames. Op haar telefoon neemt ze omgevingen, alledaagste geluiden, gesprekken en liedjes op die ze met inbreng van *LUWTEN* vervlecht tot een intrigerende geluidscollage.

la loye

Het onvoorwaardelijk liefdevolle indiefolk project van *Lieke Heusinkveld*. Met haar fluisterzang en donkere gitaarspel in de lijn van Big Thief en The National betoverd ze.

Tracklist soundcollage Laura Kampman

Tessa's telefoon

- Storm Eunice vanuit een kamer in Tessa's huis
- Piano idee bij Raven
- Hommels in Italië
- Onweer in Zuid-Afrika
- Liedje dat Tessa schreef op 1 januari
- Tessa met haar oma zingend in de achtertuin
- 'Call Me In' uitzoeken op de piano
- Tessa's opa over de bevrijding
- Wind en gerommel in Schotland in de ochtend
- To do lijstje

Laura's telefoon

+ Roof of Air archief

- Juha's rivier opname
- Stem loop met Jeremy
- Ofra's kat slaapt
- Koor in Domkerk
- Telefoon gaat over
- Lars en zontje Sacha
- Keyboard stukje
- Kinderklasje loopt langs
- Blaffende hond
- Lyckle's gitaar en Odessa's viool
- Krekels en vogels bos
- Lyckle's speeldooisje
- Laura's demo 'Michiel lays down'
- Agnes Martin vertelt